

127

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CAMIL BACIU

EXPERIENȚA „COLOMBINA"

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

CAMIL BACIU

EXPERIENȚA „COLOMBINA"

★ ★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VI — Nr. 127

Rezumatul capitolelor precedente

Pentru a ațița isteria războinică și pentru a demonstra totodată existența așa-zisei „arme curate", John Johnson, reprezentant al unor cercuri imperialiste ultrareacționare, face să explodeze o bombă atomică în preajma orașului Dorchester, centru industrial și cultural.

Experiența efectuată de Johnson pe domeniile sale urmărește să convingă opinia publică occidentală că bomba Colombina are un efect local, limitat, spre deosebire de obișnuitele arme nucleare, ale căror explozii dezvoltă o radioactivitate mortală, primejdioasă pentru întreaga omenire.

In momentele care urmează experienței, groaza pune stăpînire pe locuitorii orășelelor vecine domeniilor lui Johnson. Ceea ce cei mai mulți credeau că nu va fi decît un bluf s-a dovedit a fi însăși realitatea: operă a unui iresponsabil, explozia bombei s-a produs!

Netinind seamă de încercările autorităților de a-i domoli, cetățenii din Dorchester, Dubbs, Flint etc., revoltați, își părăsesc locuințele, căutînd să fugă cît mai departe de zona infestată.

Capitolul precedent ne prezintă scene din acest exod în masă.

Coperta-desen: GH. COSTIURIN

EXPERIENȚA „COLOMBINA"

(Urmare din numărul trecut)

Astfel fu părăsită unica soluție eficace. Pînă la vechea pistă nu erau decît zece kilometri. Dar nici o forță din lume nu putea intoarce din cale năvala aceasta de oameni innebuniți. Mustață i-a trimis pe Frisco și pe ceilalți voluntari să-i lămurească pe fugari din om in om, și am pornit și noi după ei. De astă dată nu mai voiam să înțeleg nimic, nu mai voiam să văd nimic, ci doar să-i găsesc pe Andrew și pe Miriam. Inaintam astfel, căutînd mașina lui verzuie și pătrată. După o vreme am inceput să alerg și deodată am avut senzația unei mari descoperiri: constatasem că valorile pe care le foloseam de obicei își pierduseră complet capacitatea emoțională. Gîndeam: „tata, Miriam, Andrew, mama", făceam supoziții funeste in legătură cu ei dar nici una nu depășea hotarul unui joc mental. Ca și cum sub această pojghiță de imagini s-ar fi aflat o alta: lumea de fiecare zi, pașnică, în siguranță. Grotescul și macabrul in care trăiam alunecau pe deasupra, neputincioase. Nu atit ceea ce vedeam și auzeam lucra asupra nervilor mei, nu lumea inconjurătoare, imediată, cit aceea cu care mă obișnuisem, o lume de reprezentări mai vechi, puternic fixate în mintea mea. O idee revenea cu încăpățînare: „Intoarce te, Eugen; carnavalul acesta e inutil. Du-te, spune-i și lui Harris. Trimiteți-i acasă pe toți. Haide, du-te, e obositor și siciitor așa. Bomba n-a explodat niciodată; a fost un imens exercițiu de apărare pasivă realizat cu materiale fumigene". „Nu e adevărat — răspundeam —, proiectilul a explodat, și eu mă tîrăsc neputincios pe fundul unui ocean radioactiv. Fug fără țel, printr-un lichid care devine mereu mai dens. Costumul de scafandru e greoi, ar trebui să-l dezbrac, și dacă pulberea nevăzută mă va acoperi voi alerga mai departe, mereu, mereu, mereu..." „Haide. haide — revenea ideea —, isprăvește cu scălimbăiala. Nebunii ăștia sint in stare să rămînă aci toată noaptea spre a-și incasa diminicața onorariul de figuranți. Și ce gust pe Garry să ia parte la așa ceva! In sfîrșit, el e militar,

i s-a ordonat. Dar Harris, dar toți peregrinii ăștia? Ii ințeleg pe Frank și Carter, pe Frisco și Slim, ei speră să-și umple buzunarele la inghesuială, dar ceilalți? Oh, e stupid, Garrow, cumplit de stupid!"

Cineva m-a lovit in piept, cit p-aci să mă răstoarne. Era un om inalt și greoi, care pipăia aerul ca un orb. Vizeta mi se aburise, am șters-o și am privit imprejur. Șoseaua se acoperise de oamenii ce se dăduseră jos din automobile și inaintau in convoi mut către luminile din fund. Cel care se ciocnise de mine avea o față mare și albă, ochi mici, de miop, și, ținindu-mă strîns de braț, mă examina ca pe o arătare. A incercat să-mi scoată gluga și m-am ferit cu o energie la care eu insumi nu mă așteptam.

— Stai puțin, am auzit o voce răgușită, o voce imposibilă, care părea să-i iasă din stomac. Cine ești? Aveți costume de azbest, voi cei din Klan? Ce-i cu aiureala asta pe tine?

Am incercat să mă desprind din incleștarea lui, dar individul mă ținea cu o mină de fier. Ca să nu-mi rupă mineca, i-am spus că fac parte din serviciul de ordine, dar el nu voia o simplă informație, ci dorea să discute cu mine așa cum fac vechii prieteni cind se reintilnesc. Astfel am inceput un dialog sinistru și comic, pe care n-am să-l uit niciodată.

— Nu sint din Klan, am răspuns, klavalierii din Chandow au plecat acum să-i măcelărească pe negri dacă la ora asta Garry nu i-o fi curățat.

— Garry e prietenul tău?

— Da.

— E negru?

— Nu. Dar dă-mi drumul, caut pe cineva!

— Cauți... pe cineva? O-ha... O-ha-ha-ha! Ești nostim, băiete! Da' de ce-l cauți? Aveți o intilnire pe șosea? O-ha-ha... Haide să mergem amindoi. Eu o să-ți fac loc — sint Jungley Jim, cel mai puternic om al coastei, iar tu o să mă conduci. Vezi, nu-i așa?

— Văd, sigur că da.

— Eu nu mai văd. Acum șapte ore eram pe terasă și mă holbam către munți, cind totul s-a dat peste cap. Lumina aia mi-a ars ochii. Spune, am ochii roșii?

S-a holbat la mine. Ochii nu erau roșii, ci parcă plumburii, iar pupila i se mărise aproape cit irisul.

— Ai ochi buni ca și mine, Jim.

— Haide, lasă, lasă. Mai bine spune-mi: bomba asta ați aruncat-o voi, cei din Klan, nu? Voiați să distrugeți Dorchesterul, nu-i așa? Dar, ia spune-mi, ciuperca aia cum crește așa de frumos? Ea există mică in bombă, și explozia o umflă? Haide, nu te mai preface, porcule! Dacă nu ești din Klan, trebuie să fii un agent parașutat! Spune ceva, că te sfărim!

Mi-a înfipt cealaltă mînă în beregată şi, cu toate cutele grosolane ale salopetei, mi-a cuprins gîtul. O clipă am crezut că-mi smulge capul din loc, apoi l-am pocnit cît am putut de tare cu ştiftul peste gleznă şi m-am aruncat înapoi. Îmi eliberasem gîtul, dar nu şi braţul. L-am mai lovit o dată, cu groază, peste ochii pe jumătate morţi şi încă o dată peste carotidă. Atunci m-a lăsat şi s-a încovoiat gemînd. Aş fi vrut să-i cer iertare, dar şi ăsta era un gînd de nebun. L-am împins deoparte şi am pornit înainte tropăind.

După zece minute am găsit Willysul lui Andrew, şi m-a podidit un hohot mut, cum mi se întîmplase cu o seară înainte, la restaurantul lui Camuse. Era nefiresc faptul că aşteptasem să-i întîlnesc şi tot atît de nefiresc faptul că-i găsisem. Surîdeam cu un surîs moale şi nu puteam scoate un sunet. L-am luat în braţe pe Andrew şi l-am sărutat ca pe vremea cînd eram copii. Apoi am luat-o în braţe pe Miriam. Ea plîngea cu suspine, ştergîndu-şi cu pumnii ochii ei mari şi catifelaţi de pisică speriată.

Erau amîndoi nevătămaţi, numai groaznic de istoviţi şi plini de ulei. Andrew mi-a povestit că la ora trei plecase de la uzină şi trecuse s-o ia pe Miriam. Ea încă nu-şi terminase lucrul şi a trebuit s-o aştepte pînă la cinci. Au plecat apoi împreună cu mai mulţi arhitecţi — cinci maşini cu totul — ca să bea ceva la Camuse. Lui Andrew i se defectase ambreiajul la cîţiva kilometri în afara Dorchesterului şi refuzase să treacă la remorcă. Amicii săi s-au oprit, şi el a început să repare pana. Explozia îi surprinsese astfel şi, înnebuniţi, se ghemuiseră în maşini. Abia după o oră cineva a îndrăznit să scoată un lanţ din portbagaj, să lege Willysul de un Plymouth şi să plece înainte cu toată viteza. Dar coloana refugiaţilor îi ajunse şi, haotică, învălmăşită, îi înghiţi, nelăsîndu-i să avanseze decît zece kilometri în trei ore.

I-am spus lui Andrew pentru ce sîntem acolo şi a trecut imediat la volan.

— Să plecăm, a spus. Să încercăm să ne strecurăm.

Drumul la înapoiere a fost cu mult mai dificil. Şoseaua era blocată şi am luat-o peste cîmp. Dar şi pe cîmp mişunau oameni. Unii se trîntiseră pe jos, gemînd, şi printre dînşii se zăreau cîţiva inşi cu glugă. M-am apropiat de ei: eram Frisco, Slim, Carter şi alţii pe care nu-i cunoşteam. Fără nici o fereală îi buzunăreau pe răniţii care urlau, smulgeau inele, goleau buzunare, călcînd peste corpurile răsturnate. Unii dintre cei jefuiţi se zbăteau, dar erau pocniţi în cap fără cruţare şi culcaţi la loc.

— Hehei, stai, porcule, am auzit din nou vocea aceea cunoscută. Uriaşul pe jumătate orb reapăruse din beznă. Îl confundase pe Slim cu mine, şi, înainte ca acesta să se poată feri, mîinile enorme îl şi

apucaseră de beregată. Capul lui Slim se frînse, moale, şi în aceeaşi clipă Frisco îl izbi pe uriaş in creştet cu o manivelă. Acesta însă nu căzu şi prinse mîna omorîtorului de negri. Se auzi un muget de bivol înjunghiat şi un trosnet. Frisco apucă manivela cu cealaltă mînă şi lovi din nou. Căzură amîndoi o dată — uriaşul cu sîngele şiroindu-i pe obraz, aruncînd agonic din picioare şi Frisco zvîrcolindu-se de durere şi adunîndu-şi braţul fărîmat lîngă piept, ca pe un copil.

Ceilalţi „buni americani" din Chandow, care nu apucaseră să se amestece, au părăsit porţiunea aceea unde apăruserăm şi noi şi au dispărut peste cîmp. Erau nişte hiene, şi totuşi nişte bebeluşi în comparaţie cu Johnson. Ce însemna jefuirea unui rănit pe lîngă sutele de mici fermieri infestaţi o dată cu familiile lor? Dar furia îmi acoperi micile lucidităţi. Trebuia să ajung la Mustaţă, să-l anunţ că a început jaful. Încă nu era prea tîrziu pentru a-i opri pe derbedei.

Aşa că am luat-o din nou la fugă peste cîmp, ciocnindu-mă de ceilalţi, călcînd peste cei ce se întinseseră pe jos. L-am găsit pe Harris urlînd şi ameninţînd. În faţa lui era Snowders, cu bărbia în piept, ca un şcolar.

— Triere, triere! striga Harris. Eu am nevoie de o triere făcută cu toată răspunderea, nu de intimidare! Aici nu eşti într-o comisie de anchetă.

— Te rog, doctore.

— Gurraa! Gurra! Să nu încerci să faci altfel! Ia-ţi doi oameni, uite-i pe ăştia doi, şi alege din nou. Aveţi contoare destule. Şi hainele jos, la ventilaţie!

În jurul cercului de lumină apărea un şirag de chipuri livide care aşteptau la rînd.

M-am apropiat de Mustaţă cu Andrew şi Miriam, dar, înainte de a-i putea face semn, dînsul s-a întors spre noi şi a continuat să urle:

— Ticăloşilor, unde vă sînt costumele de protecţie? Nu v-am spus să nu daţi salopetele celor din convoi? De unde mila asta apostolică? Garrow, du-i la căpitan să le dea alt echipament...

Prezenţa de spirit a lui Harris mă înmărmurise.

— Du-i la căpitan! a repetat. Ce te holbezi la mine? Cine v-a permis să vă scoateţi costumele fără ştirea mea?

Trucul copilăresc a prins imediat şi definitiv. Căpitanul, aflat în spatele lui Mustaţă, l-a zmucit pe Andrew cu brutalitate.

— Ar trebui să te băgăm la triere, domnule... domnule... Şi dumneata, domnişoară, eşti doar soră de caritate, domnişoară Shirley, nu?

— Da, a răspuns Miriam.

— Vă daţi seama că îmbrăcaţi cu salopetele dumneavoastră doi

radioactivizaţi din Dorchester ar putea să se strecoare printre noi, nebănuiţi de nimeni?

Ideea asta părea să-l infurie la culme.

— Am rupt salopetele, căpitane, a spus Andrew, am oprit patru hemoragii cu ele. Şi dacă banditi aceia nu i-ar fi zguduit pe oameni căutindu-i de bani cred că i-am fi salvat.

— Care banditi?

— Carter şi Frisco, a răspuns, derbedeii care au venit să fure.

Căpitanul a injurat printre dinţi pe toţi civilii, apoi a adus din cortul-magazie costumele cu glugă cu care s-au îmbrăcat Andrew şi Miriam. Ce era mai greu trecuse. Mă temusem grozav că vor fi opriţi la triere.

Intre timp operaţia continua. Răniţii — şi erau destui dintre cei atinşi de unda de şoc — treceau numaidecit în corturile menite intervenţiilor secundare. Dar cea mai mare parte era minată intr-un ţarc de sirmă ghimpată pe care pină atunci nu-l văzusem. Inainte insă de primirea oricărui ajutor sanitar, oamenii erau dezbrăcaţi şi hainele lor îngropate. Gropile erau deci pentru veşminte, nu pen*tru fugari*.

In pragul fiecărui cort, refugiaţii treceau prin dreptul unui medic care-i cerceta cu ajutorul unui contor Geiger, de o formă complicată, solidar cu un spinteriscop. Cadranul aparatului devenea luminos, iar o mică celulă foto, avind şi ea afectat un cadran luminos ce trebuia „acordat" cu primul, comanda un indicator. Majoritatea fugarilor prezentau o toxicitate medie, unii foarte redusă, iar cîţiva fermieri cu arsuri — o toxicitate maximă. Aceştia erau izolaţi intr-un cort aparte, şi după o oră aveam să înţeleg că era de fapt un soi de morgă şi că Mustaţă nu glumise de loc.

Intre timp sosi şi Garry. Ochii ii sticleau şi buzele i se subţiaseră ca două linioare roz. Mi-a făcut semn să mă apropii.

— Garrow, mi-a şoptit, s-a terminat cu Porter. Am tras in plin, au murit şase oameni. Printre ei era şi Terrendal. Chandowul nu *mai are primar la ora asta. Imi aştept revocarea dintr-o clipă* intr-alta.

— Nu se atinge nimeni de tine, Garry, pină nu faci ordine aici. Un mare Vrăjitor * mai mult sau mai puţin, fie el şi primar...

— Mi-am ieşit din fire, Garrow! Ar fi trebuit să trag numai in picioare. Dar erau beţi şi ne-au atacat cu pistoalele.

— Garry, nu merită să te gindeşti acum la asta. Mai bine opreşte-i pe gangsterii care au inceput să jefuiască răniţii.

— Cum?! Unde asta?

— Pe cimp.

---

* Rang superior în Ku-Klux-Klan (n. r.).

Garry a făcut semn căpitanului să rămînă pe loc, m-a smucit de braţ şi pentru a treia oară am pornit peste întinderea întunecată în care mişunau oameni. Nu ne-a fost greu să-i găsim pe jefuitori. Operau la fel de liniştiţi ca în urmă cu jumătate de oră, cînd uriaşul îl gîtuise pe Slim.

Garry s-a înfipt între ei şi a ridicat pistolul. Unul din ei a sărit gata să se încaiere, dar cînd l-a recunoscut pe maior a încremenit.

— Fuga spre tabără! a poruncit Garry. Daţi-i drumul!

Ne-am întors în trap, ei doi înainte, noi doi în urmă.

— Ar trebui să vă impuşc acum, bestiilor, a spus înnăbuşit Garry. Dar las asta pentru dimineaţa. Hei, căpitane, ia-i în primire.

Derbedeii s-au trîntit pe burtă, şi soldaţii au trebuit să-i dea de-a dura ca să le lege miinile la spate. Ţipau şi se rugau, dar strigătele lor s-au stins curînd în vacarmul taberei.

— Ai de gînd să-i impuşti chiar, Garry? am întrebat.

— Din păcate, legea nu-mi îngăduie. Dar o să ne răfuim cu banditii ăştia miine în zori. Pînă atunci cheamă-l pe Harris aici. Dar... iartă-mă, Eugen, am uitat... l-ai găsit? Şi pe Andrew, şi pe Miriam?

— Da.

— Unde sint?

— Au căpătat costume de protecţie, ca şi cum ar fi venit cu noi din Chandow, ca voluntari.

— Minunat. Aţi avut o idee grozavă. Harris, vino mai aproape. Cîţi au murit?

— Opt.

— Cîţi crezi că sînt strînşi împrejurul taberei noastre?

— Vreo două mii de oameni. Dar şoseaua e plină, o să mai sosească.

— Cîţi putem transporta simultan?

— Depinde cum îi înghesuim. Ar trebui să nu fie băgaţi unii peste alţii. În condiţii omeneşti, ar fi loc pentru opt sute. Dar nu pot fi ţinuţi aşa, mai mult de cinci, şase ore. Stau în picioare sau pe jos.

— Deh! a rînjit Garry. Johnson însă nu s-a gîndit chiar la toate. Colombina a întrecut toate aşteptările. Harris, care e atmosfera? Crezi că o să trebuiască să facem uz de forţă?

— Dacă pînă în trei ore nu putem să-i trimitem cu autobuzele şi autocamioanele la aeroportul din Chandow, totul se dă peste cap.

— Bine, bătrînule. O să telegrafiem să trimitem acolo jumătate din flotilă. Şi fă tot ce se poate să nu recurgem la forţă.

În jurul taberei noastre, oamenii continuau să se adune. Rîndurile din faţă înaintau pe nesimţite, pentru că trierea nu putea ţine ritmul celor ce se scurgeau pe şosea. Garry încercă să parcurgă

toată coloana cu un grup de mașini militare trecînd peste cîmp, dar renunță — oamenii se întinseseră pe jos lingă drum sau își scoseseră mașinile din coloană. Unii încercaseră să ocolească punctul de control părăsind asfaltul, dar mașinile nu răzbătuseră peste terenul accidentat, iar unele din ele fuseseră oprite de cordonul care se întindea pînă la frontiera statului Connecticut. Garry socoti că avea de evacuat cam opt mii de oameni și telegrafie în consecință la Chandow.

VI

Intre timp, micul cordon aflat în jurul taberei începu să se clatine. Nu trecea nimeni la o luptă deschisă cu noi, dar se auzeau amenințări și înjurături. Discuțiile duse de cetățenii din Chandow cu refugiații erau sterile, nimeni nu-i asculta. Se nășteau zvonurile cele mai absurde, zvonuri monstruoase, pe care însăși mulțimea aceasta înnebunită le născocise. Ele treceau din gură în gură, se amplificau și deveneau din ce în ce mai ațîțătoare. Incendiul lumina toată întinderea pînă la noi, și dinspre el adia un vîntuleț cald. Numai această imagine ar fi fost suficientă pentru a crea o noapte de coșmar; figurile refugiaților, strivite una de alta și una peste alta, te făceau să te simți într-o cameră de tortură.

Cordonul din jurul taberei plesni deodată, fără să fi avut loc o busculadă serioasă. Soldații încercară să oprească mulțimea înnebunită, apoi fugiră pînă în preajma corturilor și se opriră acolo cu armele întinse.

Pentru a face imposibilă o încăierare, Garry chemă tanchetele. Blindatele se răsuciră încetișor cu fața către fugari și porniră să înainteze. Mașinile grele scormoneau pămîntul țintind cu țevile negre și reci mulțimea, care se trăgea înapoi călcîndu-se în picioare. In mai puțin de cinci minute de la ruperea cordonului de soldați, situația era restabilită fără a se fi tras un foc. A urmat un răstimp de acalmie — țipetele se potoliră.

Se părea că o mare oboseală, o oboseală a desperării îi cuprinsese pe cei din Dorchester.

Cei din Chandow profitară de această pauză ca să se trîntească pe jos. M-am lăsat încetișor la pămînt alături de Miriam și Andrew și am adormit numaidecît.

Cînd m-am trezit ploua cu găleata, și în jurul meu se și formase o baltă. Am sărit în picioare buimac, Andrew m-a smucit de mînă și am alergat pînă în fața corturilor. Se strînsese acolo întregul grup al celor din Chandow, ca și cum lumina i-ar fi apărat de potopul dezlănțuit pe neașteptate.

Aversa a trecut la fel de repede cum a venit, şi cerul a apărut spălat, strălucitor, un cer anume pregătit pentru plimbarea de fiecare seară.

Garry m-a chemat în cortul pus la dispoziţia comandantului taberei şi, intrînd înăuntru, l-am găsit acolo şi pe Mustaţă.

— Ascultă, Garrow, a spus Garry, eu o să mă duc acum să văd ce fac ăia din sud. L-am chemat şi pe Harris să ne sfătuim. Ploaia artificială, de care v-am pomenit, a făcut tot ceea ce noi n-am fi reuşit. In bezna care s-a lăsat, sub trombele de apă, foarte mulţi au trecut peste cimp, spre şosea. Acum au şi ajuns poate la celălalt cordon sau chiar l-au şi depăşit. V-am chemat să vă anunţ că bunul nostru căpitan nu trebuie lăsat să se dezlănţuie. Dacă ar fi după el, ar trage mereu cîte o rafală de intimidare, şi asta ar aţiţa spiritele. Căpitane, intră, te rog.

Căpitanul intră şi rămase în poziţie de drepţi.

— Eu plec în control. Indiferent de ce intreprinzi, te sfătuieşti cu doctorul Isrand şi cu domnul Garrow, dînşii reprezintă populaţia Chandowului şi voluntarii care conlucrează cu armata. Bună seara.

Căpitanul salută, ne privi nemulţumit şi ieşi în urma maiorului.

In puţină vreme veniră autobuzele şi autocamioanele să-i încarce pe cei triaţi. Oamenii fură număraţi şi urcaţi în maşinile care plecară numaidecît. Apoi se lăsă liniştea. Intinderea părea o enormă sală de spital ai cărei bolnavi încearcă să adoarmă pentru a scăpa vremelnic de dureri.

Zorile apărură după cota Well palide şi răcoroase. Cerul deveni albăstrui, şi pe el se profilă frumoasa cabană a cotei, construită în stil alpin. Iar cînd primele raze izbucniră pe boltă flăcările păliră cu totul, şi focul groaznic de aseară se transformă într-unul murdar, acoperit cu o masă fumegoasă, cenuşie. O dată cu dimineaţa, rumoarea începu să crească. Mi-am scos încetişor braţul de sub capul lui Miriam şi m-am ridicat. In faţa mea se desfăşura cel mai uluitor tablou pe care-l văzusem vreodată.

Inchipuiţi-vă un cîmp imens scăldat într-o lumină albăstruie şi acoperit de aburii străvezii ai zorilor. Totul părea să prevestească aratul, o muncă simbolică de fecundare a pămîntului. Dar pămîntul acesta negru, de pe care abia se adunase recolta, era acoperit de portiere, canapele, anvelope, volane, faruri, conducte, eşapamente, şi printre acestea toate se mişcau oameni. Unii adunau haine şi le îngrămădeau în valize, alţii desfăceau valizele şi înşirau pe jos şervete, pantaloni, prosoape. O femeie grasă, cu rochie ruptă se farda întorcînd oglinda către primele raze de soare. Un bărbat îmbrăcat într-un frac cu cozile smulse se bărbierea privindu-se într-un ciob de sticlă, iar alături două fete se spălau: una îi turna alteia dintr-o

sticlă şi cea de-a doua îşi clătea sînii şi subsorile. În faţa lor, o bătrînă plîngea, îngenuncheată, şi din cînd în cînd îşi ridica mîinile spre cer.

Şi toţi aceşti oameni, amestecaţi cu automobilele, păreau să ducă fiecare o viaţă separată, ca şi cum ar fi fost orbi şi surzi. Nimeni nu observă nimic decît la un pas în jurul lui şi-şi vedea de treabă cu un automatism bolnăvicios. Ai fi putut crede că ăsta era felul lor de trai, indiferent ce se întîmplă: o oglindă, fardul, bărbieritul, spălatul.

Trecînd peste cota Well, discul soarelui acoperi întinderea cu o lumină roşiatică, difuză, plină de viaţă. Atunci cîmpul începu să se frămînte ca scos din amorţeală, şi, sub imperiul unei forţe nevăzute, oamenii porniră de pretutindeni către tabără fără să se grăbească. Păreau să se adune la un miting pentru a auzi lucruri de mult cunoscute, dar pe care datoria te obligă să le asculţi în fiecare dimineaţă. Nu se împingeau, dar se strecurau să ocupe locurile cele mai înaintate, pînă pe sub nasul soldaţilor, şi în curînd cîmpul se dezgoli de refugiaţii adunaţi în jurul nostru într-o masă compactă.

De unde mă aflam nu se vedea lagărul, ascuns după o mică lizieră. Dar gălăgia de acolo îmi spunea că şi cei triaţi se treziseră şi vociferau. Du-te-vino-ul continuu al camioanelor şi al autobuzelor nu reuşiseră să-l golească.

Am coborît şi, trecînd pe lîngă corturile speciale, am aruncat o privire înăuntru. În primul se aflau şase paturi, iar un medic — în întregime învelit într-un combinezon alb — moţăia uşor pe un fotoliu pneumatic. În ciuda restricţiilor severe m-am strecurat pe sub deschiderea îngustă să-i văd pe pacienţi. Erau acoperiţi cu pături subţiri şi dormeau. Unul singur părea să se fi trezit, dezvelindu-se în somn. Avea un picior negru, umflat şi plesnit, din care se scurgea o zeamă cafenie, iar obrazul său lustruit tremura încontinuu. Am mai făcut un pas, fascinat, şi atunci am înţeles că toţi ceilalţi muriseră şi de aceea erau acoperiţi. Un miros neplăcut stăruia în încăpere, stăvilit doar de aroma eterului şi a medicamentelor. Totul era foarte curat şi scrobit împrejur; desigur că aşternuturile fuseseră mereu schimbate, aruncîndu-se cele socotite primejdioase. Oamenii muriseră, pare-se, fără să se zbată prea mult, iar medicul înregistrase fazele agonice prin metode clinice obişnuite, cît şi cu ajutorul unor aparate, cum nu mai văzusem, prevăzute cu contoare Geiger. Desigur că obosise observînd efectul direct al radiaţiilor şi arsurilor şi acum aţipise. M-am retras în vîrful picioarelor, ducîndu-mă să-l caut pe Mustaţă.

Dînsul alerga de colo pînă colo, la fel de neobosit ca aseară, urmat de căpitan, care cedase în faţa acestei energii inepuizabile, şi de Snowders, care devenise grozav de îndatoritor.

— Stăm bine, mi-a spus Harris, sumbru. Ce era mai greu a trecut. După cîte îmi dau seama n-au mai rămas împrejur decît trei mii *de oameni ; în afară de ăştia alţii n-au cum să mai vină* — toate orăşelele, toate aşezările dimprejur au cordoane ca şi Chandowul. În cursul nopţii au murit la posturile sanitare o sută treizeci şi şapte de oameni şi i-am şi îngropat. Restul trebuie să fie presăraţi pe cîmp. Două echipe au plecat să-i depisteze. Îngropatul, e drept, durează cam mult, de aceea ne-au şi trimis foreza. Trebuie să aşternem peste dînşii cel puţin cinci metri de pămînt. Hello, Snowders!

Robert veni în fugă.

— *Snowders, ia cinci oameni şi săpaţi încă o hazna, foarte adîncă, în spatele corturilor.*

Snowders scutură din cap în semn c-a înţeles şi plecă, de asemenea, în pas alergător.

— L-a *fiert noaptea asta.* Parcă aud *cum* i *se zbate* sufleţelul de canar. A ajuns într-aşa hal, încît l-a înjurat de cîteva ori pe guvernator. Ce să-i faci!

— Mustaţă, eşti mort de oboseală. Culcă-te puţin şi dacă se întîmplă ceva te trezesc eu. Haide, totul se desfăşoară normal acum.

N-a aşteptat să-i spun de două ori şi s-a întins pe jos în faţa cortului comandantului. De-abia adormise că a apărut Garry, dar *i-am* făcut semn să-l lase în pace.

— Da, da, e linişte peste tot, a încuviinţat el după ce i-am spus cum a decurs noaptea. M-am repezit şi pînă la Chandow; oraşul pare *mort. Între timp au* sosit instrucţiuni noi, care se bat cap în cap, şi trebuie să alegem pe cele mai puţin absurde.

— Anume?

— Au scăpat foarte mulţi radioactivizaţi şi la ora asta călătoresc în voie prin Statele Unite. De aceea, în interiorul cordoanelor vor începe mari razii de detectare. Nimeni nu ştie cum trebuie făcut lucrul ăsta, dar toţi se agită. Cît despre cei din Chandow, ei bine, foarte puţini vor să ne mai ajute. Olivotto mi-a declarat deschis că menţinerea cordoanelor e o barbarie şi că oamenii ar trebui să treacă peste ele, numaidecît.

— Prin cordonul al doilea se poate trece?

— Cred că da. Ai vrea să pleci, Garrow?

— Aş vrea. Dar nu te părăsesc în balamucul ăsta.

— Du-te, Garrow. Spui prostii. Chandowul va deveni oricum pustiu pentru o vreme. Ia-ţi bătrînii, ia-o pe Miriam şi plecaţi... Pregăteşte-te, au venit autobuzele pentru transportul voluntarilor. O să iei parte la raziile de detectare astăzi, apoi drum bun!

*

* *

Inainte insă de a ne lua locurile in maşini furăm supuşi cu toții unui duş de aer la o presiune de trei atmosfere. Operația se desfăşurase intr-o cabină pneumatică strîmtă ca o carcasă unde prin mai multe guri aerul fusese improşcat asupra noastră, fiind supt apoi printr-o pîlnie enormă. Praful colectat astfel se aduna intr-un rezervor de unde avea să fie scos şi ingropat. Supuşi apoi contoarelor Geiger, nu mai prezentam decît slabe urme de radioactivitate. Aşezindu-mă pe bancheta autobuzului, incepui să mă gîndesc la eventuala părăsire a Chandowului. Părea, evident, o prostie să te muți in alt oraş spre vest. Norii şi vînturile aveau să poarte pulberea cea fină nu numai peste teritoriul Statelor Unite, ci peste intreaga lume. Desigur că o mai mare concentrație aveau să aibă pulberile atomice in zonele mai apropiate de *Dorchester, dar aceasta avea să se intimple după nişte* legi fizice noi, necunoscute, verificabile numai după un indelungat număr de ani. Ceea ce era concludent apărea in studiile făcute asupra fluviului Colombia, in undele căruia călătoreau apele industriale ale Uzinelor atomice de la Hanford. Cifrele erau cunoscute de toată lumea după discursul lui Albert Schweitzer:

— planctonul se arăta a fi de 2.000 de ori mai radioactiv decit apa fluviului in care trăia.

— rațele hrănite cu acest plancton erau de 40.000 de ori mai *radioactive (radioactivitatea apei fluviului rămînind mereu unitate de* măsură).

— peştii — de 150.000 de ori.

— rindunicile, ai căror părinți se hrăniseră cu insecte prinse in apa fluviului, de 500.000 de ori, iar puii ieşiți din ouăle păsărilor de apă, de 1.000.000 de ori mai radioactivi!

Ființele acumulau deci intr-un ritm fantastic, păstrind totul in oase, in singe, in celulele de reproducere mai ales. Suspensiile ce călătoreau in văzduh, *jucind in razele de soare, nu erau direct primejdioase*, ci trebuiau să parcurgă un circuit destul de lung. Aveau să cadă multe ploi. Şi aveau să crească morcovi, napi, ardei, tomate, sfeclă, verze, pătlăgele vinete, țelină, mărar; aveau să crească lucernă şi trifoi, iarbă grasă şi flori. Oamenii vor mînca legumele fierte şi crude, animalele vor paşte iarba. Şi pe animale tot omul le va mînca, cît şi pe puii acestor animale. Iar pulberea pămîntului scormonit de aripa Colombinei, pulberea lemnului, a pînzelor, a cărților volatilizate avea să treacă din aer in pămînt, din pămînt in sfeclă, din sfeclă in zahăr, de acolo in gura omului, in stomacul lui, in singe şi apoi in oase. Şi la fel, trecind prin vite, prin apă, prin cartofi, totul se va aduna in oasele picioarelor şi ale miinilor, in măduva şirei spinării, in celulele sexuale. *Acestea vor fi ionizate şi nu vor mai putea lua* parte la procesele *chimice normale. Vor degenera şi vor muri. Echi-*

pajul „Balaurului fericit“, aflat la 120 km de Bikini și pudrat cu praf calcaros radioactiv, s-a imbolnăvit pe viață, iar telegrafistul vasului, Kuboyama, a murit.

Incă nu se cunoștea numărul victimelor Colombinei decit intr-un sector redus, cel de la cota Well. Luind o cifră medie, aceea de o sută treizeci și șapte și inmulțind-o cu cinci (sectorul nostru acoperea exact a cincea parte a cordonului de securitate specială), ajungeam la șase sute optzeci și cinci de morți. Era o primă ipoteză, care nu ținea seamă decit de cei ingropați in timpul nopții de către voluntarii noștri sau de către refugiați. Dar mai rămăseseră mulți pe cîmp și incă foarte mulți aveau să-și dea duhul cine știe pe unde și cine știe cind. Indiferent de marile deosebiri intre bomba H lansată la Bikini și „preacurata Colombina“, peste buna noastră Americă aveau să călătorească acum nori purtători de moarte, iar locuitorii din Dakota, Nebraska, Kansas, Oklahoma aveau să-și amintească mulți ani, și din ce in ce mai bine, de John Johnson. Ciuma pe care o scosese el din depozitele armatei făcea să pălească biata *ciumă stacojie** cu care Jack London incercase să-și inspăiminte contemporanii. Noi puteam pleca sau nu din Chandow, dar copiii noștri nu puteau moșteni alt singe decit al nostru. Avea să devină partea aceasta vestică, incepind de la statul Maine și pînă la Maryland, nelocuită? Vor fugi oamenii din Vermont, New-Hampshire, New York, Pennsylvania, Virginia și cele două Caroline, tocmai in Oregon, California și Arizona? Nimeni n-ar fi putut să răspundă pe loc la asemenea intrebare. Experiența mondială era mult prea redusă în privința asta, iar concluziile nu puteau fi trase decit după multe decenii pentru a fi riguroase. Căci dacă iodul 131 radioactiv dispare după șaisprezece zile, iodul 129 radioactiv se menține două sute de milioane de ani. Iar anume izotopi ai fosforului, calciului, fierului, bismutului, stronțiului și ai altor elemente erau, de asemenea, deosebit de primejdioși și cu efecte de mare durată. Ceea ce putea să ne spună știința in mod precis era că aerul fusese infestat, că cei atinși direct vor muri sau vor suferi groaznic. Dar cum avea să se desfășoare lenta otrăvire a celorlalți, pînă unde și pînă cind, asta nu se știa decit in linii mari. Infestarea organismelor vii era in plină desfășurare, iar medicii nu puteau s-o infrineze, căci impotriva acestui efort se aliau pămîntul și aerul, apa și hrana de fiecare zi.

Teritoriul acesta trebuia transformat intr-o zonă moartă sau redus la o viață de carceră inundată cu mii de restricții.

Un american distrusese Hiroșima, un altul Nagasaki, cel de-al treilea regiunea Dorchesterului. Toate trei piramide de singe și moloz

---

* E vorba despre un roman cu caracter fantastic al marelui scriitor american (n. r.).

impuneau acelaşi lucru: ingroparea Colombinelor, a micilor Dagmar atomici, a tuturor armelor nucleare. Eram sigur că „experienţa" lui Johnson avea să conducă la efecte cu totul contrarii decit cele scontate de el şi de cei doi care-l sprijiniseră. Şi gîndurile mi-au fost confirmate de cum am intrat in Chandow.

La ora opt dimineaţa, oraşul era pustiu — aproape nu-i observai pe militarii şi poliţiştii incremeniţi la posturile lor. Şi fără indoială că nici alţii nu ţinuseră seamă de ei căci pereţii caselor fuseseră acoperiţi de apeluri scrise cu cărbune şi cu var: „Aduceţi-l pe Johnson la Chandow", „Iscăliţi numaidecit tratatul cu ruşii", „Cine il apără pe Johnson?", „Daţi-ne capul lui Johnson!", „Senatori, veniţi să vedeţi Chandowul", „Vrem să trăim, să trăim, să trăim!"

Cind am trecut prin cartierul oamenilor de culoare, autobuzele şi-au incetinit mersul. La o cotitură se vedeau case ciuruite de gloanţe, şi pe jos, în jurul unui negru tumefiat de lovituri, zăceau, morţi, cinci indivizi imbrăcaţi în costumele Klanului, cu feţele acoperite de glugi. Două santinele cu automate nu lăsau lumea să se apropie. Indrăzneala lui Garry depăşise orice limită: să ucizi cinci membri ai Klanului era ceva nemaipomenit, iar să-i laşi in drum spre a fi văzuţi de toată lumea era de-a dreptul o nebunie.

Il inţelegeam totuşi pe Baron — era pentru prima dată cînd reprimarea putuse fi folosită şi impotriva acestor bandiţi, nu numai în contra cetăţenilor paşnici. Şi el făcuse totul pentru a-i feri pe nenorociţii de negri. Dacă Chandowul ar fi avut alt comandant, de aseară şi pînă acum s-ar fi organizat nu numai pogromuri rasiale, dar s-ar fi şi jefuit ca-n codru.

Maşinile se opriră în centru, şi inainte de a ne aduna la Clubul aviatorilor am căpătat două ore libere. Am condus-o pe Miriam la mama ei, pe care am găsit-o plingind în linişte.

In cameră era întuneric. Am ridicat jaluzelele şi atunci am văzut că doamna Broods era pansată de jur împrejurul umărului. Chiriaşul de la subsol venise beat şi o atacase cu un cuţit de bucătărie, fără o vorbă, fără o provocare. Vecinii ceilalţi il potoliseră, il legaseră şi-l încuiaseră in propria lui cameră.

— Ascultaţi, ne zise ea, urlă tot timpul.

Dinspre scara de serviciu veneau nişte chelălăieli jalnice. Omul nu ţipa, ci scîncea ca un cîine la lună.

— Omul ăsta n-a băut niciodată, urmă doamna Broods. Dar de ieri e ca nebun. Tot oraşul a innebunit.

— Nouă ni s-a părut foarte paşnic, am spus.

— Fiindcă aţi venit cu autobuzul. Altfel aţi fi văzut că în magazine nu se mai găseşte nimic. Piaţa e goală, sint spargeri peste spargeri. O să plecăm in vest, la fratele meu, la Stephen.

— Dar nu se poate pleca, doamnă Broods!

— Am auzit. O să trecem prin cordon. N-am nevoie de casă, nici de altceva. Trebuie să fugim.

— Dar cum vom trece prin cordon?

— O să trecem noaptea, pe la Groy. Am fost profesoară acolo, cunosc pădurile, heleşteiele. O să fugim prin apă şi...

Restul frazei fu acoperit de nişte sunete sălbatice de trompetă venind dinspre vestibul. Miriam păli, doamna Broods sări in picioare şi se repezi la uşă. O deschise brusc şi se pomeni faţă în faţă cu un individ care sufla dintr-o trompetă de alamă, clătinindu-se. Lingă el mai era unul care se apucase să deşerte dintr-un sac pantofi de damă, stilouri, ceasuri. Nu puteam să le văd figurile — purtau glugi amindoi —, dar după pantalonii negri cu vipuşcă de satin lucios am bănuit că sint liftboyi hotelului „Central".

Cel cu trompeta se opri din suflat, mă apucă de guler şi mirii:

— Avem nevoie de conserve.

— De băutură, completă celălalt.

— Carne, peşte, biscuiţi, ulei, fructe, legume.

— Whisky, rom, coniac, sherry-brandy.

— Poate aveţi femei, primim şi femei.

— Nu le căutăm la dinţi, sughiţă cel cu sacul. Dar să nu fie prea bătrine. Dacă e una frumoasă, plătim mai mult. Pentru femei dăm băutură.

— Plecaţi de-aci, am spus.

— Dar tu cine mai eşti? Ce ne ameninţi?

— Plecaţi dacă nu vreţi să vă arunc pe scări!

— O să te aruncăm noi pe tine!

Şi cel cu trompeta scoase din buzunar un Colt de tip vechi, pe care-l armă cu mina tremurindă. M-am tras înapoi, şi atunci el izbucni intr-un hohot de rîs. Işi băgă pistolul in buzunar, mă scuipă şi, smucindu-l pe celălalt de braţ, se îndepărtă clătinindu-se.

Reintrai in odaie, în vreme ce sunetele stridente ale trompetei nu mai conteneau.

— Aşa a fost toată noaptea, gemu doamna Broods. Oraşul a înnebunit fiindcă nu-i lasă pe oameni să plece de aici. O să se transforme intr-o junglă.

— Nu ştiu ce trebuie făcut, am spus. Nu mai ştiu nimic. Dar e ora la care sint aşteptat de Garry. Inchideţi casa şi veniţi la noi, nu se poate să rămineţi două femei singure.

Doamna Broods nu şi-a luat aproape nimic cu dînsa, dar Miriam şi-a impăturit cu grijă bluza ei bleu-pal, bluza roşie ca focul, rochia de catifea lilas, a ales fotografii de prin sertar, a cules căţelul de lemn cu limbă de piele, un măgăruş de postav, două căprioare minus-

cule de lemn — era acolo toată averea ei de fetiță, care mă induioșa întotdeauna.

După jumătate de oră am plecat și pe drum am intilnit nenumărate grupuri de oameni ducind sacoșe, valize, suluri, saci de sport. Chandowul se muta dintr-o parte în alta, adunindu-se după familii și prietenii, ca înainte de revelion. Numai că de data asta bunii noștri americani nu aveau nici un motiv să fie veseli.

Acasă i-am găsit pe bătrini foarte liniștiți. Andrew le povestise totul. De altfel, radioul emitea continuu programe pentru orașele sinistrate cu o grijă într-adevăr părintească. La intrarea noastră vorbea tocmai un fizician de la Harvard, un oarecare Dannyson.

— De altfel, spunea el, prostiile care circulă în literatura de senzație se bazează pe date ipotetice și pe previziuni de ghicitori în cafea. Cind profesorul Schweitzer a vorbit de infestarea atmosferei și a anunțat urmări grave pentru umanitate peste cincizeci de ani, el avea la îndemînă cam tot atitea cifre exacte cite am eu acum despre femeile din Marte. Dar aș putea să vorbesc despre ele pornind de la radiații, raze cosmice, studiul atmosferei marțiene, al petelor planetei. Evident, dv. ați părea neincrezători, iar atitudinea dv. ar fi cum nu se poate mai sănătoasă.

— Ta-ta-tam, ta-ta-tam, îl îngînă furios bătrinul închizînd aparatul. Vrea să ne convingă că sîntem în siguranță și că nu există loc *mai propice vieții pe pămînt decît aici, în spatele cordonului. În noap*tea asta au fost parașutate alimente, alcool, dar n-au nimerit baza, iar coletele au ajuns cine știe unde. De aceea au și început speculanții să circule prin oraș. Dar o să lanseze din nou alte colete, o să ne îndoape bine, asta, cică, scade pericolul, fiindcă fortifică organismul. Este o blestemăție nemaiauzită, parcă-am fi pigmei pierduți în pădurea africană. Eugen, trebuie să ne luăm tălpășița.

— Unde vrei să plecăm? întrebă mama.

— Oriunde. Eu îl cred pe Schweitzer, nu pe dobitocul de Dannyson.

— Dar ai auzit că nu se poate răzbate! a spus mama.

— Cu pistolul! Cu pistolul! Străbunicul meu își ara cimpul cu arma în spate. O să fac și eu cercetări cu revolverul la șold. Șoarecii într-o cutie, culturile într-un buzunar, seringile într-altul. Doctorul Garrow devine savant ambulant. Și de ce nu? Trubadurii au ajuns celebri fiindcă vagabondau. De mine tot nu știe nimeni pînă acum. N-o să scap această mică posibilitate de a mă impune. Dar pînă în momentul plecării să ne bucurăm împreună cu întregul Chandow.

Bătrinul smuci butonul aparatului de radio, și în cameră se scurse un slow lipicios, cu un text imposibil.

„Dacă-ntr-o seară,

Dacă tu,
Dacă eu,
Dacă-ntr-o seară.
Amindoi,
Strins lipiţi,
Ne-am plimba...
Ne-am plimba
Amindoi,
Strins lipiţi..."

Imi luai la revedere de la toţi din casă şi fugii să-l caut pe Garry.

VII

Plecind atunci de acasă pentru a participa la faimoasele razii de detectare, incepusem să inţeleg că s-a schimbat ceva. Bomba nu numai că arsese casele citorva fermieri şi-şi intinsese aripile incenuşate peste oraşele dimprejur, ci zdruncinase minţile oamenilor. Convinşi că *particulele radioactive pătrund in singele lor asemenea unor* toxine, cetăţenii Chandowului voiau să-şi trăiască „ultimele zile" din *plin*.

Asta a fost a doua chemare pe care am citit-o pe ziduri, in *afară de aceea care cerea pedepsirea lui Johnson. Era desenată cu* litere roşii pe faţada barului lui Snack.

„Trăiţi din plin
inainte de a vă dezintegra".

Şi mai incolo, cu litere roşii, verzi, mov :

„Iubiţi, chefuiţi, scuipaţi totul
inainte de a deveni pulbere atomică !".

Nimeni nu trebuia să se mire că un orăşel intreg poate să-şi piardă capul dintr-o dată. Nu explozia unei Colombine, dar un zvon bine alimentat e suficient pentru a tulbura o colectivitate. Şi dacă doctorul Ox *, ameninţind cu oxigen o urbe, pare puţin fantastic, omul care a corupt Hadleyburgul ** e cu totul verosimil. Frenezia care cuprinsese Chandowul, la inceput reţinută, işi făcea loc insă de pretutindeni, ca şi cum, ascunsă vreme de decenii, ar fi izbucnit acum.

La club i-am găsit pe Garry şi pe Harris dormind fiecare intr-un fotoliu. Mustaţă s-a intins cu poftă, şi-a şters ochelarii şi mi-a intins o mină grea şi caldă.

---

* *„Doctorul Ox" — povestire ştiinţifico-fantastică de Jules Verne (n. r.).*
** „Omul care a corupt Hadleyburgul" — povestire ştiinţifico-fantastică de Mark Twain (n. r.).

— Eugen, felicită-mă. Sint tată. Trei kilograme şapte sute. Adriana o cheamă. Aş fi preferat un băiat, dar să sperăm că o să urmeze.

L-am îmbrăţişat şi l-am sărutat. Mustăciosul îşi dorise de mult un copil, şi iată că nevastă-sa născuse în vreme ce el făcea ordine la cota Well. După ce am pălăvrăgit emoţionaţi despre asta, l-am trezit şi pe Garry. Dînsul ne-a ţinut un curs despre fertilitatea cîmpului — făcuse un an la facultatea de agronomie înainte de a intra în şcoala de ofiţeri —, apoi am dat citire ultimelor depeşe primite. Se cerea, în primul rînd, efectuarea neîntîrziată a raziilor şi instituirea unui comitet de persoane influente care să ajute la păstrarea ordinii în oraş. Ne-am gîndit la Rank, pentru legăturile pe care le avea cu anumite medii sus-puse şi la Tiberio Olivotto, ca cel mai popular conducător al muncitorimii din Chandow.

În al doilea rînd, ni se anunţa trimiterea unui aparataj sui-generis care avea să folosească la semnalarea radiaţiilor radioactive: stilouri, ochelari de soare cu ramă groasă, brăţări masive, piepteni femeieşti. Erau instrumente de care numai contraspionajul s-ar fi putut folosi, şi încă în ocazii extrem de rare, pentru că nu te puteai aştepta ca cineva să fure un pacheţel de uraniu 238 purtîndu-l în pantaloni. Numai vînătoarea de vrăjitoare îi ameţise atît de tare pe cei de la F.B.I. cînd aprobaseră crearea brăţărilor sau a pieptenilor semnalizatori de radiaţii. În afara acestora mai erau contoare aşezate la intrarea în baruri, saloane de dans, gări şi parcuri. De altfel, după cum am aflat mai tîrziu, nici unul din aparatele trimise nu era pus la punct. Ele trebuiau să fie, ca şi radioul şi presa, numai nişte mijloace de diversiune.

În al treilea rînd, trebuia supravegheată difuzarea alimentelor şi medicamentelor paraşutate, căci cele existente în oraş erau refuzate de toată lumea.

O sumară cercetare a Chandowului arăta că mulţi, foarte mulţi locuitori ai lui îl şi părăsiseră. Plecaseră mai ales marii şi micii proprietari de magazine — după ce-şi dosiseră marfa —, cîţiva fabricanţi mai mărunţi, apoi cîţiva medici, ingineri, profesori.

Raziile de detectare începură de dimineaţă. Echipele controlau casă cu casă, toate străzile, pieţele şi parcurile. O parte a cetăţenilor îi priveau pe depistori ca pe nişte apărători ai lor — propaganda îi convinsese că cei atinşi de pulberea atomică sînt molipsitori —, dar marea majoritate a locuitorilor se fereau de dînşii ca de nişte hingheri. De cum apărea Snowders în capul străzii cu echipa lui, trotuarele se goleau, cădeau obloanele şi nu mai vedeai ţipenie de om.

Primăria şi cei care lucrau în jurul noului comitet îşi vedeau de treabă în mijlocul Chandowului, care trecea prin diferite faze de nebunie. După furia de a chefui a primelor douăzeci şi patru de ore

se așternuse o acalmie aparentă. Nu se cînta pe stradă, nu se mai *organizau rockuri* terminate cu convulsiuni pe trotuare. In schimb mutrele celor ce veneau să-și ridice rațiile de alimente nu prevesteau nimic bun. Pentru dînșii noi eram doar aceia care-i păzeam să nu *fugă din zona infestată.*

Garry se plîngea că n-o să mai reziste mult. Nu oboseala îl măcina, ci absurditatea acestei acțiuni: „Dacă zona din interiorul cordonului de securitate națională n-ar fi fost primejdioasă — spunea —, atunci cetățenii ar fi putut pleca oriunde. Dar era primejdioasă — cu atît mai mult oamenii trebuiau să plece pentru a fi feriți de urmări. In ambele ipoteze deci, cordonul trebuie desființat..." Expunîndu-și dilema, Garry își bătea joc singur de ea.

Socotelile diferitelor persoane sus-puse, cît și ale celor care conduceau presa și radioul erau, fără îndoială, cu totul altele.

„Central Times", de pildă, care-l ataca destul de moderat pe Johnson, socotea că nu Colombina, ci Dagmar era proiectilul cel mai curat posibil! Colombina fusese un tip prea puțin studiat teoretic. Lansarea ei ar fi trebuit amînată. Comentatorul făcea apoi revista *presei străine. Marea majoritate a ziarelor vest-europene continuau* să tune și să fulgere numindu-l pe Johnson monstru, sadic, paranoic și cereau anchetarea lui.

Campania anti-Johnson *pe care o duceau le servea de minune.* Puteau să pozeze în campioni ai păcii în ochii maselor largi din țările lor, arătînd totodată că întîrzierea dezarmării se datorește unor indivizi izolați. Dar, orișicum s-ar fi pus problema, faptele zilnice arătau o creștere a luptei pentru dezarmarea totală, ce apărea ca iminentă. Tot ce plănuise „bunul nostru strămoș în viață" se dăduse peste cap, întorcîndu-se împotriva celor ce-l sprijiniseră.

In afara comentariilor politice în legătură cu situația internațională, presa centrală publica reportaje din interiorul ambelor cordoane. Toate erau niște minciuni sinistre. Suprafața aflată în interiorul primului cordon părea — după acei domni — să fi fost supusă unei *„rafale fierbinți" sau unui „incendiu enorm"*. Se publicau fotografiile unor case cu ferestre sparte, ale unor garduri smulse și ale rufelor tăvălite în praf! Victimele aveau mîna sau obrazul pansat fiindcă fuseseră atinse de țăndările exploziei. Era caraghios și macabru echilibrul pe care reporterii căutau să-l mențină între utilitatea strategică a bombei „curate" și „blîndețea" ei față de civili. Se părea că suava Colombina, înțelegînd ea însăși eroarea săvîrșită, ocolise pe fermierii din împrejurimi, pișcîndu-i doar și speriindu-i.

Cît despre Chandow și celelalte localități ale zonei a doua, se arăta că oferă *condițiile unei vieți normale, iar primele cercetări ale*

solului promiteau o recoltă nemaipomenită. Totodată se citau vindecări subite de reumatisme, de cancere incipiente, de ulcere gastrice și tricofiții. Citind articolul apărut in „Sunday Times", iți venea să lași totul pentru a te stabili în minunatul orășel unde bolile dispăruseră, lăsind loc unei totale euforii a simțurilor. Se arăta că numărul deceselor s-a împuținat uimitor și că bătrinii cer imperios de lucru.

Era, evident, o răstălmăcire nerușinată a faptelor: temindu-se că decedații au părăsit lumea aceasta ca radioactivizați, familiile nu mai declarau nimic primăriei, ci îi înmormintau în curtea casei, noaptea, pe neștiute. Iar bătrinii căutau să se facă utili pentru a nu fi excluși de la repartizarea alimentelor parașutate.

Vechea silă de minciuna zilnică mă covîrși deodată. M-am încuiat în cameră o zi și o noapte, prăbușit într-o apatie totală. Imi era frică să gindesc — toate concluziile erau absurde ca și încercarea de a sezisa infinitul. Totuși cît avea să mai dureze asta? In clipa in care o idee incepea să se înfiripe, o alungam — știam că nu poate să mă conducă decît spre același punct mort. Visam călătorii, lupte de stradă și spinzurarea lui Johnson. Ajunsesem să nu mai aud și să nu mai văd bine și poate aș fi reușit să nu mai aud și să nu mai văd de loc. La un moment dat m-am gindit să folosesc aparatul acela cu care profesorul lui Jack London rătăcea printre stele *, dar era prea complicat, mult prea complicat.

Simțeam că o să mă trezesc și nu voiam de loc. La ce bun? Din nou circul de fiecare zi cu articolașele pentru care trebuia să mă bat, cu așteptarea comisiei de anchetă, din nou pălăvrăgeli interminabile. Sinuciderea mă fascina prin marea liniște ce avea să urmeze.

Dar aș fi vrut ca gestul acesta să se îndrepte împotriva celor care transformaseră Chandowul într-un lagăr al morții lente. Aș fi vrut ca gestul ăsta să indigneze, să scuture conștiințele, să acuze. Cui însă i-ar fi părut ca protestatar un asemenea gest în mijlocul morților de pe urma exploziei? Reușeam doar să fac dispărută o viață înainte ca alții s-o facă să dispară. O smulgeam într-un fel de sub dominația absurdului și a întîmplătorului. Desperarea însă făcea mereu loc urii. Ura împotriva „bătrînului farmer" mă readucea la realitate. Nu victimele lui trebuiau să se sinucidă, ci el însuși. „Bunul nostru strămoș în viață" trebuia pedepsit în așa fel ca nimeni să nu-i mai urmeze pilda vreodată.

In seara zilei a doua, Miriam a trecut peste interdicția de a mă vizita. Imi adusese de mîncare și a început să mă alinte ca pe un

---

* Autorul se referă la „Rătăcitor printre stele", roman fantastic al lui Jack London.

copil. *Fata asta avea atita căldură și gingășie incit totdeauna* mă făcea să mă simt stinjenit. Ea nu se juca de-a dragostea. Eram eu in lume, și atit. Simțeam asta, și sentimentul de a fi inconjurat de asemenea devotament mă copleșea. Iar Miriam nu avea tact de loc, arătindu-mi că suferă din cauza mea, rupindu-se de prietenii și prietenele ei, ca și cum ar fi trebuit să mă urmeze la capătul lumii.

In seara aceea, i-am ținut niște discursuri fulminante despre soarta Americii și a omenirii, și, ca de obicei, ea mă asculta cu multă seriozitate. Cred că am vorbit pină dimineața, și Miriam se silea să nu adoarmă pentru a mă urmări.

Cind lumina zilei a pătruns printre jaluzele, m-am ridicat ușor *și pur, împăcat cu mine însumi. In grădină ciripeau păsările.* Era liniște, o liniște adincă. Dar asta n-a durat mai mult decit o clipă. Cineva a bătut cu pumnul in ușă, și o salvă de automat a cutremurat strada care încă mai dormea.

Incepea ceea ce a fost numit mai tîrziu: „fuga americanilor în America".

VIII

Cei care incercaseră să diminueze în fața lumii intregi nocivitatea bombei „curate" nu apreciaseră just elementul om. E adevărat că propaganda prostise literalmente mințile ani de zile și stupiditatea nu avea limite. Se puteau înscena procese, anchete monstruoase, linșaje in masă. Argumentarea necesității lor găsea ecou in opinia publică. Am cunoscut atîția neisprăviți in viața mea, incît numai amintirea lor îmi dă o senzație de apatie și oboseală. Și nu erau neisprăviți *pentru că le lipsea ceva din creier, dar torentul de ziare, radioul,* televiziunea le înecaseră țeasta; trebuia să tragi cu tunul spre a-i trezi. Iar Johnson trăsese cu tunul.

Nu știam ce se întimplă in Statele Unite în acele zile, fiindcă presa oglindea foarte puțin adevărata stare de spirit. Era, intr-un fel, ultima crispare a războiului rece, care se agăța nebunește de orice. Insă, așa cum am aflat mai tîrziu, rezistența maselor față de politica de forță crescuse uimitor. Colombina fusese o experiență tristă, atit pentru „războinicii reci" cît și pentru „războinicii calzi". Ea demascase strălucit ficțiunea „bombei curate". Se demonstrase încă o dată imposibilitatea unei explozii nucleare neinsoțite de producerea *unui imens* număr de particule radioactive. Dar, mai mult decit atit, experiența lui Johnson arătase că există oameni in stare de orice. Cel care se declarase copilul, tatăl, mama și fratele Americii ucisese aproape o mie de americani ca și cum ar fi omorit un șoarece. Iar

americanul mijlociu, pe care Johnson îl numea totdeauna „dragul meu", nu mai voia să-i rabde dragostea. Şi din South Caroline pînă în Dakota începuseră demonstraţii de masă cerind pedeapsa capitală pentru proprietarul personal al bombei atomice. Erau demonstraţii cu placarde, figuri alegorice, tobe şi flaute.

Prima demonstraţie eficace însă o făcură cetăţenii Chandowului.

In ziua in care rămăsesem închis în casă, mai bine zis în cea de-a doua noapte, Garry adună comitetul intr-o şedinţă specială. Alimentele, chemările, anunţurile nu mai erau suficiente pentru liniştirea oamenilor. Pe de altă parte, Rank nu mai voia să lucreze. In ciuda faptului că era admirabil echipat şi în afară de orice primejdie, groaza punea din ce în ce mai mult stăpînire pe el. Şi in a treia zi ii declară lui Garry că se pregăteşte să fugă peste cordon. La drept vorbind, în momente de panică, oamenii gîndesc foarte contradictoriu — le e greu să se concentreze şi sint gata să creadă cele mai năstruşnice lucruri. Dacă cineva îşi închipuie că în acele zile careva dintre noi avea o viziune clară a lucrurilor se înşală. Tot ceea ce cuprind rîndurile de faţă — conversaţii, comentarii, fapte — s-au limpezit in mintea mea abia in ultima vreme. Iar ordinea în care le-am expus nu oglindeşte dezordinea în care evenimentele de fapt s-au înlănţuit. Rank, de pildă, acceptase să lucreze în comitet din două motive. Intii, pentru că asta îi oferea ocazia de a-şi începe cariera politică într-un mod cu totul original. In al doilea rînd pentru că spera să culeagă un material inedit de viaţă din oraşul atomizat. Dar în acelaşi timp îi era teamă, atît de teamă încît abia îşi scotea nasul pe uşă. Cind frica îi ajunse la culme, îşi umplu cîteva geamantane cu obiecte de valoare — cărţi vechi, tablouri, bibelouri — şi se pregăti de fugă. Cind însă Garry îi ceru să rămînă pe loc, marele scriitor al coastei se conformă, mulţumindu-se să se văicărească.

Argumentele lui Garry nu avură însă nici un efect asupra lui Olivotto.

In cele 3 zile autoritatea lui Tiberio crescuse datorită felului in care organizase ajutorul sanitar şi distribuise alimentele in suburbiile muncitoreşti din Chandow. Şi cind declară că orăşelul trebuie părăsit, toate cartierele mărginaşe răspunseră că sint gata să-l urmeze.

Dar evenimentele se precipitară abia după evadarea unuia dintre cetăţenii reţinuţi de F.B.I. pentru că posedase un contor Geiger. La ora la care Miriam venise la mine să mă trezească din somn evadatul se ascunse in casa lui Olivotto. Cu ajutorul lui Tiberio îşi procură materialele necesare construcţiei unui nou contor, care fu gata înainte de miezul nopţii. Şi primele măsurători fură uluitoare: radiaţiile depăşeau de două ori limita admisibilă! Tot aparatajul trimis

Chandowului dădea deci indicații false, menite să înșele populația! Numaidecit Olivotto veni la Garry să-i comunice cele aflate.

— Și ce vrei să fac? îl întrebă maiorul.

— *Să slăbești în așa fel paza cordonului încît oamenii să poată* pleca.

Rank, care era de față, sprijini acest punct de vedere cu entuziasm. Dar Garry se temea de marele scriitor al coastei, pe care-l considera tot atît de primejdios ca și Snowders, datorită cameleonismului său politic. Se feri deci să-și expună părerea, pe care eu i-o cunoșteam atît de bine și care coincidea cu a lui Olivotto.

— Eu sînt aici ca să mențin ordinea, răspunse. Toată lumea trebuie să se conformeze. Iar voi trebuie să mă ajutați. Cît despre contorul cu care ați lucrat, el nu e omologat și nu prezintă nici o încredere. Așa că liniștiți-vă.

Olivotto nu insistă. Știa că Garry e prins între ciocan și nicovală. Înțelese însă mai mult din tonul lui Baron decît din vorbe.

Se întoarse acasă, adună la el pe toți activiștii sindicali cu influență și le prezentă rezultatele măsurătorii. În mai puțin de două ore, tot Chandowul află, și lîncezeala care domnise vreme de trei zile dispăru ca prin farmec. Înainte de ivirea zorilor, orășelul era urcat în mașini cu bagaje, iar pentru cei care nu încăpuseră în turisme *Tiberio confiscă autocamioanele celor două fabrici.*

Și în momentele acelea, cînd tensiunea ajunsese la culme, își făcu apariția în oraș comisia însărcinată cu ancheta „la fața locului". Ea se ivi în capul străzii principale în șase automobile — cinci Plymouthuri argintii înconjurînd un Cadillac albastru — gonind cu toată viteza. *Probabil că soldații lui Garry nu fuseseră anunțați de această* vizită căci opriră automobilele. Senatorul, care se coborî spre a se legitima, îl amenință pe ofițerul de serviciu cu cele mai aspre sancțiuni, și acesta se înfurie. Ceru ca toată lumea să se dea jos și să prezinte actele. Atrași de vociferări, cetățenii care se pregăteau de plecare se apropiară.

— Ei, ce-ați constatat? întrebă cineva din mulțime. Explozia a fertilizat cîmpul?

— De ce nu faceți și proba lui Dagmar?

Cu toate că cei din comisie nu răspunseră nimic, oamenii deveniră *agresivi.*

— Dacă plecați la Washington, luați-ne și pe noi! strigă cineva.

— Încolonați-vă după domnul senator, propuse altul.

— Nu vreau să mor! strigă brusc, isteric, o femeie.

— De ce ne-ați ținut aici?

— De ce ne-ați păzit să nu fugim?

— Ați venit să ne înmormîntați?

— Dați-i jos pe toți!

— Luați-le mașinile!

Anunțat de posibilitatea unei ciocniri, Garry trimise un pluton care să escorteze comisia. Intre timp strada fu supraaglomerată de turisme ai căror șoferi strigau și claxonau amenințind că vor trece peste orice opreliște. In îmbulzeala care se produse, Tiberio, împins fiind între mașini și strivit cu fața de parbrizul unui Ford, zări înăuntru o figură cunoscută. In prima clipă nu-i veni să creadă. Smuci portiera, își băgă capul în automobil și privi. Culcat pe pernele din spate, alb ca un mort, zăcea John Johnson, proprietarul Colombinei!

Tiberio se cutremură presimțind cele ce aveau să se întîmple, însă socoti că oamenii nu mai trebuie să fie păcăliți. Se ridică în vîrful picioarelor și urlă:

— John Johnson! Inăuntru e John Johnson!

Se așternu o liniște de moarte. Masa de oameni încremeni. Apoi se auzi un vaier oribil, un țipăt colectiv, din care nu se deslușea nimic. Soldații fură răsturnați, portierele Fordului se sfărîmară, și John Johnson apăru la lumină. In cîteva secunde fu rostogolit pe jos, călcat în picioare, fărîmat. Mulțimea se repezi apoi asupra comisiei, care o luă la fugă, urmată de soldați.

Salva aceasta o auzisem și ea făcuse să se cutremure și vechea noastră stradă. M-am îmbrăcat în fugă, i-am spus lui Miriam că voi reveni numaidecît și am pornit înspre Clubul aviatorilor. Cînd am ajuns, mulțimea înconjurase clădirea cerînd ca Snowders să iasă afară și să răspundă de ce i-a păcălit vreme de trei zile cu aparatajul mincinos. Plutonul de gardă stătea cu arma la picior, neștiind cum să reacționeze, iar Garry, în spatele soldaților, privea posomorit deasupra pieței. Din cînd în cînd spunea ceva, dar nu se înțelegea nimic, iar mulțimea continua să strige numele lui Snowders.

Olivotto își făcu loc, se urcă pe grilajul clubului; după un moment apăru lîngă el doctorul Isrand. Țipetele se domoliră și putu să se deosebească vocea răgușită a lui Tiberio.

— Oameni buni, strigă el, nu vă pierdeți capul. Răfuielile le vom lăsa pentru mai tîrziu. Urcați-vă în mașini și să plecăm.

— La cordon! urlă cineva.

— Să nu tragă în noi!

— La cordon!

Mustață spuse și el ceva, dar nu se auzi decît: calm... ordine... cetățeni...

Mulțimea îi îngădui să vorbească pentru că, asemenea lui Tiberio, era cunoscut pînă în cele mai îndepărtate periferii ca un om bun

şi cinstit. *Poate că spiritele s-ar fi calmat dacă Snowders, mort de frică, n-ar fi crezut că umilindu-se ar putea scăpa de amenințare. Cu părul vîlvoi, cu hainele în neorînduială, se cățără pe gard şi începu să se bată cu pumnul în piept. Dar apariția lui îi scoase din sărite pe oameni ca şi figura lui Johnson.*

— Să-l spînzurăm, țipă ascuțit o femeie de lîngă mine.

— Să-l ucidem! răbufni mai departe.

— Jos de pe gard! Tăvăliți-l!

Urletul cuprinsese toată piața, şi primele rînduri se răsturnară peste soldați. In aceeaşi clipă răsună, stingheră şi parcă depărtată, o rafală de automate. Valul de picioare şi brațe, de guri şi umeri se clătină, ca şi cum s-ar fi lovit de un perete, şi, în liniştea stranie care urmă, se auzi numai un tînguit sfîşietor. Apoi mulțimea furioasă începu să se cațăre pe gardul clubului. Işi făceau loc cu pumnii, urlînd, suindu-se unii peste alții. Cînd primii ajunseră în curte, Snowders o luă la fugă şi dispăru pe poarta din dos.

Fugea atît de repede încît urmăritorii aproape îl pierdură din vedere şi ar fi scăpat poate dacă ar fi alergat fără să se oprească. Dar, ajungînd la ferma cu animale de rasă — care se găsea în plină reconstrucție —, căută să se pitească printre schele. Oamenii se strecurară după el, printre gropile cu var şi bîrnele aruncate alandala, şi atunci Snowders se ascunse în bazinul de colectare a urinii şi a bălegarului. Cînd urmăritorii îl apucară de poalele hainei, el se smulse şi se refugie sub o schelă prăbuşită. Urmăritorii îl prinseră, îl răsturnară şi-l călcară în picioare. L-ar fi omorît acolo dacă soldații nu i-ar fi ajuns din urmă şi, după o somație, nu ar fi lansat bombe lacrimogene. Pe dată, năvala conteni, valul de oameni se sparse şi fiecare, înjurînd cumplit şi amenințînd, se îndreptă spre casa lui, unde toate erau pregătite de drum. De la linşarea lui Johnson şi pînă la fugărirea lui Snowders nu trecuse decît o oră. Cei douăzeci de mii de locuitori ai Chandowului se răzbunaseră pentru experiența neomenească la care fuseseră supuşi.

Cînd, smulgîndu-mă din puhoiul ce mă tîrîse în urmărirea lui Snowders, am revenit la club, l-am găsit acolo pe Harris. Era aprins la față şi părea că se ceartă cu Garry.

Baron i-a făcut semn să se liniştească.

— De ajuns! N-o să mai împiedic pe nimeni să treacă peste ordon!

— Şi Chandowul?

— Să se prefacă-n praf şi pulbere.

— Şi tu?

— Eu am să mai rămîn. Sînt doar comandantul.

— Garry, o să te ucidă. Şi, oricum, tot ai s-ajungi la curtea marţială!

— Da, dar nu pentru laşitate. E o vanitate stupidă dacă vrei, nu pot însă să mă dezbar de ea.

— Garry, rămînerea aici e nocivă.

— Poate. Experienţa asta o să-şi arate roadele peste cincizeci de ani. Cît despre rest, ştiţi foarte bine ce cred: îmi ajung Coreea şi experienţele din Pacific, îmi ajunge noaptea de la cota Well.

Pentru prima oară de cînd îl ştiam, Garry se albise de furie şi nu nimerea cuvintele. Şi — nu-mi venea să-mi cred ochilor — încărunţise! Nu-l mai văzusem de două zile şi fusese de ajuns ca tîmplele şi ceafa să-i devină argintii. Iar eu lipsisem douăzeci şi patru de ore din balamucul ăsta, lăsîndu-mă pradă desperării!

Harris reapăru împingîndu-l pe Rank uşurel înaintea lui. Marele scriitor era legat peste gură, iar frizura de Marc Antoniu i se boţise. Harris îl aşeză pe un scaun şi veni spre mine.

— Eugen, mă temeam că ţi s-a întîmplat ceva. Nu te întreb de ce ai lipsit, ai să ne spui asta mai tîrziu. Acum treci pe acasă pe la mine, ia-o pe fetiţă, pe Sofia, pe mama ei şi du-le la voi. Pregăteşte maşinile cît poţi de repede.

— Şi Garry?

Amîndoi schimbară o privire complice.

— Garry rămîne cu soldaţii.

— Atunci nu plec nicăieri.

— Ascultă, Eugen, spuse Harris, lasă răţoielile astea prosteşti. N-are nimeni răbdare să te asculte cum o faci pe viteazul. Balamucul a durat destul. Nu numai ce se întîmplă aici, dar toate campaniile de urlete, de aţîţare, de isterie. Nu, nu mai doresc să-i ajut pe domnii de sus! Trebuie să le facem să le treacă pofta tuturor Johnsonilor să mai experimenteze vreun Dagmar sau vreo Colombină.

— Încet! Nu mai striga!

— Nu mai strig. Du-te acasă. Femeile, copiii, bătrînii trebuie ajutaţi. Fordul meu e decapotabil. Închide-l. Instalează-mi familia în Ford şi aşteaptă-mă la tine. Şterge-o!

— Pleacă prin spate, spuse Garry. Şi grăbeşte-te! Nu garantez de starea asta de acalmie. Ia-ţi şi o mască de gaze cu tine.

— Şi tu rămîi aici să te baţi pentru o chestie în care nu crezi?

— Sînt în uniformă. Şi mai sînt şi soldaţii, care n-au nici o vină. Dar... îndeajuns! Pleacă! Pleacă imediat fără nici o vorbă!

Garry mă bătu pe umeri şi-mi strînse mîna. Nu reuşeam să mă întorc cu spatele la el şi să ies, şi atunci şi dînsul şi Mustaţă m-au apucat de braţe şi m-au împins spre uşă. După un sfert de oră eram la doctor acasă şi-i scoteam Fordul din garaj, iar după încă jumătate de oră familia lui Harris era la noi.

Casa se întorsese cu susul în jos. Bătrînul îşi aduna fişe din sertare, mama împacheta albume de pictură, Miriam şi doamna Broods făceau sandvişuri, Andrew acoperea cu covoare mobilele. Păreau a se pregăti pentru o excursie neaşteptată, deosebit de interesantă.

La ora unsprezece a venit şi Mustaţă, foarte liniştit. Dar, în ciuda calmului pe care-l manifesta, ne-a cerut să scoatem imediat maşinile în stradă.

— Eugen, mi-a şoptit, pe undeva s-a şi aflat că Garry cedează. Şi va fi trimis, pare-se, altcineva ca să facă ordine. O să trebuiască să răzbatem cu forţa.

A pornit el în maşina dinainte cu soţia, fetiţa şi soacra lui, apoi, în maşina a doua tata, mama şi Andrew, iar în spate eu cu familia Broods. Mica noastră stradă era liniştită, tăcută, de parcă toţi locuitorii ei ar fi dormit somnul de după-amiază. Doar cele cîteva geamuri deschise, jaluzele ridicate pe jumătate, aşternutul uitat pe pervaz, scaunul lăsat în faţa intrării arătau că viaţa încremenise pe neaşteptate.

După ce am trecut colţul spre Broadway Line, imaginile acestea domestice au dispărut. Am înaintat destul de repede pînă la şoseaua fluviului, dar acolo ne-am poticnit de coloana de automobile ce înainta spre marele cordon. În faţă, masive, se clătinau autocamioanele fabricilor şi mi s-a părut că deosebesc, pe cabina unuia dintre ele, silueta lui Tiberio. Deasupra capotelor turismelor se legănau scaune, plite electrice, suluri de covoare, tablouri în piramide oscilante de cîte cinci picioare. Şi tot animalul ăsta enorm, cu douăzeci de mii de roţi, se tîra încet, frînt parcă de oboseală, strîngîndu-şi mereu mai mult inelele trupului şi gemînd sinistru.

Tîrîtul a durat patru ore, apoi ne-am oprit. Pe de o parte îmi părea bine căci începuseră să mă doară coastele care îmi fuseseră strivite dimineaţa în înghesuială. Simţeam nevoia să stau întins şi m-am culcat lîngă maşină. Am căzut într-un soi de toropeală scurtă, din care m-au trezit nişte focuri de pistol.

— Eugen, bagă-te sub maşină, mi-a strigat Mustaţă. Jos toată lumea! Jos!

Ca un automat le-am smuls pe Miriam şi pe mama ei de pe

banchete şi ne-am ghemuit pe podeaua automobilului. S-au auzit nişte şuierături ciudate: soldaţii trăgeau pe deasupra noastră cu trasoare! Apoi o voce tună prin megafon, ordonind să ne oprim şi, aproape în acelaşi timp, un mănunchi de gloanţe izbiră maşinile frontal.

Autocamioanele din capul coloanei se răsuciră pe loc şi, părăsind şoseaua, porniră peste cîmpul proaspăt arat. Intreaga coloană păru că se clatină şi se fringe. Turismele izbucniră peste arătură intr-un asurzitor clămpănit de fierărie. Miriam şi mama ei erau ghemuite lingă banchetă, iar eu conduceam lăsat pe cotul drept, privind nu prin parbriz, ci prin uşa larg deschisă.

Inaintam incet şi, în ciuda vacarmului, deosebeam şuierăturile gloanţelor. Am auzit explodind alte cîteva grenade, lătratul sec al unei mitraliere, apoi roţile au trecut peste ceva moale şi am frînat brusc — călcasem nişte perne şi nişte plăpumi de copil strînse balot. Puţin mai la dreapta zăcea o femeie stringînd în braţe un copil, iar lîngă ea, cu faţa în jos, cu picioarele răsucite pe o parte, era Harris.

M-am repezit spre el în aceeaşi clipă cu tata şi l-am întors cu grijă pe spate. Figura lui mare, cu mustaţă neagră pălise. Nasul i se făcuse ca de cretă, şi un fir subţire de sînge i se prelingea de-a lungul obrazului.

In jurul nostru, automobilele goneau înnebunite abia ocolindu-ne. Am luat-o în braţe pe Sofia şi pe fetiţă şi le-am dus la maşina lui Andrew. Tata a rămas cu dînsa s-o trezească din leşin, iar noi, Andrew şi cu mine, ne-am întors lîngă Mustaţă. Am inceput să sap o groapă cu capacul metalic al unei cutii, dar miinile imi erau reci şi ţepene şi nu mă ascultau. Cînd şanţul s-a adincit îndeajuns am încremenit — nu puteam să-l împing pe Mustaţă în el. Era mare şi cald, era parcă trupul meu acela care trebuia îngropat. I-am tras incetişor picioarele în şanţ, şi dinţii au început să-mi clănţăne, apoi i-am mutat trunchiul şi capul, iar pămîntul rece le-a cuprins numaidecît. Am aşternut peste dînsul muşamaua fetiţei, două fulgarine şi am împins deasupra lor, cu o mină moartă, bulgării reci. In depărtare, către zarea intunecată se zbăteau, se fugăreau, chiuiau cinci mii de maşini negre sărind parcă unele peste altele.

Americanii fugeau spre America.

*

* *

Au trecut de atunci trei luni, şi azi se cunoaşte în mare măsură biografia Colombinei. De altfel, originea ei trebuie căutată in teoria

„bombei curate" lansate în urmă cu cîţiva ani. Teoria nu apăruse în urma unui studiu *profund al materiei, ci ca diversiune, sub presiunea* opiniei publice, care nu voia să îngăduie infestarea întregului glob prin experimentarea armei nucleare. Şi, cînd acestei lupte a maselor largi i se alăturară savanţii, se află că atît bombele pe bază de fisiune cît şi acelea pe bază de fuziune sînt „murdare". Respectiv fisiunea (spargerea nucleelor atomice grele cu degajare de energie) produce deşeuri radioactive, iar fuziunea („fuzionarea" nucleelor *atomice uşoare, care degajă energie creînd atomi mai grei) produce* foarte mulţi neutroni, pe care absorbindu-i materia din jur devine radioactivă. De pildă, dacă o „atomică" obişnuită produce un kilogram de atomi radioactivi, o bombă H „murdară" produce o tonă sau mai mult. Această ultimă observaţie îi aparţinea doctorului John Fremlin de la Colegiul de fizică al Universităţii din Birmingham. Oamenii de ştiinţă indieni arătau că cea mai „curată" bombă cu*noscută, cea de 20 de megatone, formează prin explozie cel puţin* 140 kg de carbon-14. Dar toată atmosfera pămîntului conţine 1.200 kg de carbon-14! În urma unei singure explozii deci, cantitatea acestui izotop al carbonului avea să crească cu 10%, ceea ce însemna că tot ciclul carbonului din vieţuitoare era violat!

Compromiterea bombei „curate" deveni atît de evidentă încît doctorul Killian, somitate mondială, o demască, iar generalul Starbird declară: „Nu vedem mijlocul de a fabrica o armă complet curată".

Şi, cu toate astea, din memoriile lui Forrestal s-a aflat, nu mult timp după ce autorul lor sărise pe fereastră, despre propunerea lui E. O. Lawrence. Şi anume se preconiza ca enormele cantităţi de *produse de fisiune nucleară ce se formează în reactori ca produse* secundare să fie utilizate în scopuri militare. Era culmea! Deci nu utilizarea paşnică a energiei atomice, ci utilizarea energiei atomice paşnice pentru război!

Nemulţumindu-se cu atît, profesorul Szilard veni cu ideea bombei „foarte murdare": bomba cu hidrogen trebuia să fie învelită *într-un* manşon de cobalt metalic, care, după explozie, avea să emită radiaţii mortale în mare cantitate şi pe timp îndelungat.

Pe măsură însă ce lupta pentru pace se întărea, adepţii războiului rece se văzură siliţi să încerce purificarea „bombei murdare". Şi atunci apăru „preacurata Colombina" — aceea care infestase aproape cinci sute de mile pătrate.

Din hîrţoagele găsite în adăpostul antiatomic al lui Johnson se pare că părintele ei e un oarecare Hans Chowmont, dar mulţi pretind că e un nume convenţional, particula „chow" existînd în titulatura tuturor întreprinderilor lui Johnson. Date tehnice s-au păstrat prea

puține. În unele hîrtii apare formula acidului boric, în altele, formula complicată a unui compus al beriliului. O mică schiță înfățișează o bombă cu hidrogen învelită într-o cămașă de lichid semitransparent, iar pe alt desen apare o bombă atomică în același înveliș. Urmează formule cunoscute oamenilor de știință, cîteva precizări asupra radiațiilor calorice și ipoteza că manșonul de acid boric ar putea absorbi neutronii emiși de explozie. Toate foile, douăzeci la număr, s-au găsit într-un caiet intitulat „Colombina". Din mărturiile rudelor lui și din cele ale prietenilor lui rezultă că vreme de un an de zile „bătrînul farmer" s-a preocupat îndeaproape de acest proiect, ce ar fi vrut să fie „încununarea întregii sale activități."

Cînd se produse catastrofa, în plină panică, el încercase să fugă cu avionul. Dar, în urma unui conflict, pilotul său de încredere îl părăsi, și regele beriliului, cuprins de groază, se hotărî să străbată Chandowul într-un Ford învechit ce n-ar fi dat de bănuit nimănui.

Socotelile lui însă se dovediră a fi greșite și de astă dată greșeala îi fu fatală.

Presa a publicat o mulțime de istorioare fantastice în legătură cu misteriosul Chowmont, dar nimeni n-a îndrăznit după evenimentele care au urmat să nu demaște mitul bombei curate. Campania anti-Johnson s-a transformat în scurtă vreme într-o campanie în favoarea dezarmării și de sprijin a victimelor „bătrînului farmer". Pînă și presa cea mai reacționară a trebuit să-și modifice modul de a privi problema, și, mai curînd poate decît se crede, armele vor fi îngropate pentru totdeauna.

Ne-am mutat cu toții în Springfield, și dacă amintirea lui Harris nu m-ar chinui aș fi aproape mulțumit. Dar Mustață îmi apare mereu așa cum l-am văzut ultima dată pe cîmpul negru și încins de soare, printre automobilele gonind înnebunite.

Soția și fetița lui s-au mutat împreună cu noi, și bătrînul se simte bine în postură de „înlocuitor de bunic", așa cum spune singur. Miriam lucrează la postul local de televiziune și nu prezintă nici un simptom îngrijorător de infestare, în afara unor inexplicabile dureri de cap, iar Andrew, care a fost foarte anemiat, pare a se întrema.

Noua noastră urbe ne-a primit cu dragoste, așa cum sînt primiți oamenii care au suferit mult și fără voia lor. Prietenia cu care sîntem înconjurați și campania pentru dezarmare la care contribui din plin îmi dau satisfacții pe care nu le-am avut niciodată.

Uneori, seara, cînd trec spre casă, copiii mă roagă să le aprind becuri atingîndu-le cu mîna și cîte o bătrînă mă întreabă timid dacă

seara devin luminos. Dar, in afară de copii şi bătrini, cetăţenii *Springfieldului nu vor să profite de... bănuita mea radioactivitate.*

Astfel se incheie prima parte o istoriei Colombinei.

Partea a doua va fi scrisă in curind pe cel mai optimist monument funerar din lume, la baza căruia oamenii sovietici au pus prima piatră. Va fi o inscripţie pe monumentul funerar al preacuraţilor Dagmari şi Colombine, pe mormintul armelor atomice.

SFIRŞIT

Tiparul: Combinatul poligrafic Casa Scinteii „I. V. Stalin"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU